

Gárdonyi Géza:

Április végén /részlet/

A nap letette arany-koronáját,
s tüzet rakott a Mátra tetején.
Ott piheni ki égi fáradoalmát
az erdős Mátra kéklő közepén.

A lomb nem mozdul. A fűszál is áll.
Kertemben ér az estéli homály.
Alant a völgyben csöndbe halt a lárma.
Érzem az álmod, mint száll fűre, fára.

S tengerként árad, nő a lágú homály.
Fölötte csak az Esti-csillag áll.
Az tartja az ég barna fátyolát,
a földnek éji árnyéksátorát.

Álmodom-e, hogy itt van a tavasz?
A kályha mellett róla álmodunk,
pedig a tél künn csendesen havaz,
s pelyhes a hótól minden ablakunk.

/Tűztövís. rézmetszet, Forrás: The Horticulturist
Journal...1853-1874/

Kosztolányi Dezső:

Egy kézre vágyom

Jó olvasó, ki ülsz a lámpa mellett,
akárcsak én itt, most rád gondolok,
s akármilyen vagy, versekkel ünnepelek.
Látom fejed, figyelmes homlokod.

Testvértelen és bánatos a költő
az életek, a szívek alkuján.
És néha, ő, a magányos ödöngő
kétségbeesve nyúl egy kéz után.

Most a kezéd kell - nincs kéz a világon
mit így szorítanék, egy kézre vágyom,
az éjen át nyújtsd, légy akárki bár.

Gondolj reám és messze újtjainkra,
s mondd, ki lehet, aki e verset írta,
ki az a testvér és neki mi fáj?

József Attila:

Áldalak búval, vigalommal

Áldalak búval, vigalommal,
féltelek szeretnivalómmal,
őrízlek kérő tenyerekkel:
búzaföldekkel, fellegekkel.

Topogásod muzsikás romlás,
falam ellened örök omlás,
dűledék-árnyán ringatózom,
leheletedbe burkolózom.

Mindegy, szeretsz-e, nem szeretsz-e,
szívemhez szívvel keveredsz-e,
látlak, hallak és énekellek,
Istennek tégedet felellek.

Hajnalban nyújtózik az erdő,
ezer ölelő karja megnő,
az égről a fényt leszakítja,
szerelmes szívére borítja.

Tóth Árpád:

Április /részlet/

Április, ó, Április!
Míg tánccal suhansz,
Látogass meg engem is,
Víg örök suhanc,
Hisz egy régi kikelet
Furcsa reggelén
Együtt érkeztem veled
Földi útra én:
Szólt arany szimfónia
Napfény-húrokon,
S bölcsőmnél te, fény fia,
Álltál, víg rokon!

a KÖLTÉSZET csendje a váróban

Frederick Lord Leighton: Citromfa. ceruzarajz, részlet

Összeállította:
Magyar Irodalomterápiás Társaság

www.irodalomterapia.hu